

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mèt, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

¡SEMPRE LAS MATEIXAS TRAMPAS!

Aquest any si que 'l govern las repica fort!...

CRÓNICA.

La quantera alegria va rebre 'l poble de Sabadell als fills de aquella ciutat industriosa, que desde 'l descubriment dels célebres petardos en forma de peras, realisat en las inmediacions de la estació del Nort, venian sufrint las amarguras de la presó preventiva! Tota la població s' associa á la carinyosa rebuda que 'ls sigué feta. Qui no acudi á l'estació, eixí á la porta de casa sèva á saludarlos quan passavan, rodejats de una multitud numerosa que ab atxes enceses, los accompanyà fins á la plassa major. Aquells nobles fills del treball estaven tan conmoguts, que als més d' ells los ults los hi espurnejaven.

Així l' auzell empresonat, al obrirsel la porta de la gavia, atravesà l' espay, joyós, donant al ayre las expansions de son cor, tradubidas en cantarellas d' alegria.

Pero, vamós á veure ¿per qué siguieren presos los obrers de Sabadell?

Culpables no ho eran, ni podían serho, desde 'l moment que tota la ciutat, es á dir, tots los seus convebins que 'ls coneixian y sabian qui eran, sense distinció de classes, de ideas politicas ni de doctrinas socials, per ells s' interessavan unànimement, apenas realisada la seva captura.

—¡No son culpables! —deyan las comissions acudint solícits á las autoritats en demanda de la seva llibertat.

—¡No son culpables! —repetian los vehins de Sabadell, apressurantse á pendre part en las suscripcions que van obrirre al objecte de allegar recursos ab qu' endolcir la seva sort.

Y á pesar de tot, la detenció de aquells homes, la privació de la llibertat personal qu' es la vida del ciutadà, y la impossibilitat forsosa del treball qu' es lo pà de la familia, anava prolongantse senmanas y més senmanas, en detriment dels seus interessos y de la seva dignitat.

¿Quina sospita podia mediari que aconsellés a las autoritats la prolongació de un estat de coses que tenia tots los visos de un càstich anticipat? Era filla la tal sospita, de una denuncia falsa? Llavors correspon castigar rigurosament al fals denunciador, que tals perjudicis los ha ocasionat. Era deguda á que las autoritats judicials, un cop decretada la presó preventiva, no soien procedir ab aquella diligencia, ab aquella premura que aconsella la pràctica de la justicia verdadera y del sentiments humanitaris?

En aquest cas nosaltres reclamariam una modificació en la ley de procediments judicials.

¿Se considera necessari que 'ls jutjes segueixin tenint facultats discrecionals per decretar la presó preventiva de 'n ciutadà? ¡Enhorabona! Pero limitis, á lo menos, lo t'rme de aquesta presó preventiva: procuris que no 's prolongui ni una hora més fora del temps absolutament necessari: exigeixis responsabilitat en los cassos en que s' abusi lo més minim de aquesta facultat, ó quan ménos concedeixis indemnisió á tots los que d' ella sigan víctimas, á carrech del Estat; y que l' Estat s' entga despòs ab los seus funcionaris.

Això seria lo just y lo equitatiu.

D' altra manera, ja ho acabém de veure. La detenció de un individuo portant petardos ó altres objectes sospitosos, moiva la presó de un número de obrers honrats é ignocents del tot. L' espatech de dos ó tres petardos ocasiona així mateix la detenció de un número de traballadors, que per lo que sembla no han comés altre delicto que professar determinades idees: aquests infelissos son subjectats al tracte dur é inhumà dels barcos de guerra, trasladats seguidament á la presó, desde ahont, despòs de prop de un mes de pudrirse miserablement, no veuen lluir encare l' hora de la seva llibertat.

Hi ha autoritats que en la defensa de certs interessos pretenen imposarse per medi del temor y l' amenassa?

Llavoras que ningú 's queixi si 'ls partidaris de determinadas idees se valen de l' amenassa y del temor, per imposarse també ells. Pero ara preguntjo jo: ¿que hi guanyarem ab que 'ls uns y 'ls altres passin lo temps ensenyantse 'ls punys en actitud aggressiva?

Partidaris acèrrims, cada dia més convensuts, de tota solució armònica, de tota ley justa y conciliadora, abominem de qualsevol sistema preventiu, siga 'l que 's vulga, per lo que té sempre de tirànich, de opressor, y sobre tot de contraproducent. La injusticia engendra odis y rencors. Y no son llevors d' odi precisament las que reclama avuy 'l camp hont se ventilan las qüestions socials.

Parlém una mica de política... y de política republicana.

Castelar doná mostras de un gran coneixement dels homes y de las coses, negantse á entrar en tractes per

establir la coalició republicana, que tal com van avuy las coses, més tràssas té de confusió que de verdadera coalició.

S' han fet los traballs que s' han considerat necessaris prescindint de Castelar, y, en efecte, la coalició no s' ha fet. Castelar es irreductible, y ho diu ab una franquesa que l' honra. Los gesos de las restants fracciós republicanes, ho son també, per més qu' no ho confessin. Sense que Castelar los haja destorbat lo més mínim, resulta que s' han destorbat ells ab ells. ¿Donaran ara la culpa a Castelar? Seria tan injust, que més no podría serho. La culpa han de donàrsela á si mateixos.

Hi ha que desenganyar-se: la coalició no 's fará fins que tots los republicans de primera fila se decideixin á ser pràctichs. La base de tota coaició eficas y duradera, seria prescindir desd' ara y per tot lo temps que 's consideres necessari, de aquellas tendencias que 'ns divideixen més ó menos, á fi de reformarnos á tots exclusivament en allò que 'ns uneix, qu' es precisament lo més essencial. ¿No volém tots la República? Donchs aclaméma, sense calificatiu de cap classe.

Y dirigimnos resoltament á conquistarla.

No pretenguem entrar per la finestra, quan tenim oberta la escala cómoda dels procediments legals, ni pensem en si serà millor coronar l' edifici ab terrat ó ab teulada, quan lo que convé es construir uns sólits fonaments.

En una paraula: preocupemnos en cassar la perdíu. Quan la tinguerem serà qüestió de decidir si s' ha de guiar ab cols ó si s' ha de fer á la vinagreta. Lo essencial es cassarla. Després, me sembla que no hem pas de renyir per tan poca cosa.

P. K.

UNA es la qüestió que avuy preocupa més á tots los espanyols? Lo projecte de ley facultant al Banc d' Espanya per ampliar la emissió dels seus bitllets. Ningú está tranquil: tothom pressent un gran desgavell: tothom flayra la circulació forsosa, la ruina y la miseria.

Donchs contra aquest insensat projecte, nos estém preparant, disposantnos á publicar la senmana pròxima un número extraordinari. Tractém, senzillament, de donar al despropósito del govern, una serie d' estocadas ab la ploma y 'l llapis, resolts á que 'n raji sanch. Fins á la senmana pròxima.

Lo govern de Servia ha expulsat del pais á la reyna Natalia. Una part del poble s' alborotà per impedir la sortida de la reyna: la forsa pública prengué cartas en lo joch, y trescents morts y un número considerable de ferits, siguieren lo resultat de la brega.

—No 's sembla que aquests escàndols no passarián, si á Servia comensessin per establir la República?

Llegeixo en un telegrama:

«Un cent vuitanta traballadors del ferrocarril del Canfranc, que s' declararenahir en huelga demanant 12 horas de treball, han tornat avuy á la feyna, sense haver pogut conseguir lo que 's proposavan.»

Intelissos parias, víctimas de la inhumana explotació! Ab dotza horas se contentavan... ¿Qué dirán á això 'ls obrers que no passan per menos de las vuit horas?

Aquesta nit s' inaugura en lo Saló Parés la tòmbola dedicada á socorre á la família del infortunat actor señor Fontova. Notables artistas, distingits escriptors y admiradors entusiastas del difunt, han contribuït al acte ab los seus donatius, correspondents ab noblesa á la iniciativa del Centre Català.

Creyem que la tòmbola Fontova 's veurá molt animada.

Ja s' ha explicat tot lo succebit á Castelló de la Plana, entre 'l gobernador de la província y un periodista de aquella capital.

No passà sino que condubit lo periodista á presencia del gobernador, aquest, sense més ni més, va estamparli un cop de puny á la boca... com qui estampa un sello al peu de un ofici.

Lo periodista sortí de la seva presencia contenint la sanch que li rajava, ab lo mocador.

Pochs días despòs se consolava donant compte en lo periòdic de aquest fet tan bárbaro.

E immediatament se dictava un auto de presó contra 'l periodista, víctima del atropello.

Ara sòls falta qu' en la més pròxima crisi ministerial, al gobernador de Castelló 'l nombrin ministre.

Lo govern francés està estudiant un plan de reformas socials, qual realisació permetrà assegurar á cada trab-

llador un retiro suficient pera que puga viure, quan ja no li siga possible traballar.

Més clar: aixis com aquí tenim las classes passivas de la burocracia, à Fransa tindrán las classes passivas del treball.

Pensament tant honros y tan benéfich es digne de la República.

Y ara que vajan dihent los falsos amichs del obrer, que per aquest lo mateix té la República que la monarquia.

Calculin que ab lo que aquí 's gasta de llista civil, n' hi hauria prou per evitar que cap obrer impossibilitat de traballar patis de gana.

L' heroe de Sagunto, després de haverse dedicat durant molt temps á repartir carteras, ara's dedica á repartir piropos.

Lo primer l' ha dedicat, com no podia de menos, á la Epoca, lo periòdic més prelencio de la colla conservadora.

L' heroe de Sagunto, desde la Presidencia del Senat, ha dit:

—Lo suelto que publica La Epoca es una tonteria ó bè una indignitat.

Naturalment, La Epoca, al sentirse entre cap y orellas aquesta galleda d' ayqua bullenta, ha respondat ab molta vivesa:

—Verdaderament hem comés una indignitat ó una solemnidad tonteria cada vegada qu' hem sortit á la defensa del general Martínez Campos.

Y aquí tenen al heroe y al més considerat dels periodists conservadors, jugant á pilotar ab una granada plena de metralla y ab l' espoleta encesa.

Y ara si vostés preguntan quina es la mèva opinió, los diré ab tota franquesa que tots dos tenen rahó.

Durant lo debat sobre l' ampliació dels privilegis de que disfruta 'l Banc d' Espanya, deya 'l diputat republicà Sr. Carvajal:

«Las circunstancias y la naturalesa poden més que 'ls Srs. Cánovas y Cos Gayón.»

En Cos Gayón interrompentlo:

—«Es cert: tots dos som igualment impotents.»

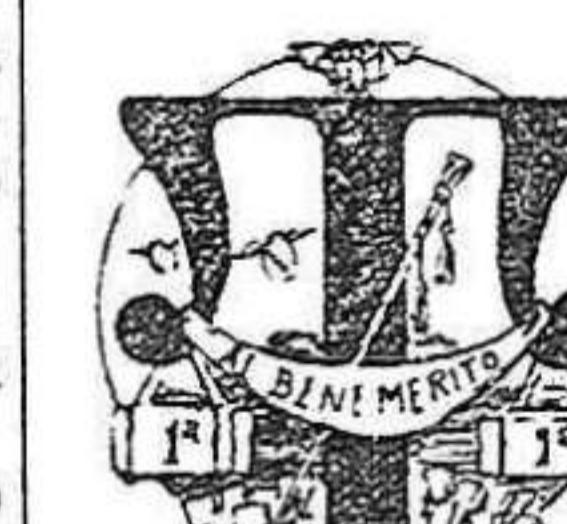
Lo Congrés va esclafir la gran rialla.

De las riallas venen las plorallas. Lo riure á cárrec del Congrés; lo plorar á cárrec del país, si 'ls homes que á si mateixos se declaran impotents, engendran fills tan lletjos, com lo projecte que ha de posar la fortuna dels espanyols al arbitre del Banc d' Espanya.

CARTAS DE FORA.—Creures que á Rupiá, ahont solem succehir tan grans escàndols, s' efectuarían unes eleccions veritatis, valdrà tant com figurarse que 'ls fems corromputs fan olor de rosas y llessamíns. Elements que blassonan defensors van exercir grans coacciós valentes del Marqués de la Torre, que amenassà als seus masovers ab despedirlos sino votavan una determinada candidatura, y ja avants l' arcalde Xiana, 'l dia de la designació de interventors, á dos quarts denou del matí ja havia tancat la porta, deixant ab un pam de nás á varios individuos de la junta del cens, negantse á donar certificats de cap mena. ¿Aprobará la Diputació provincial unes eleccions tan brutals? —En lo mateix poble continúan los anònims, sòls que ara van ab sobre y sello; de nit se sent encare algún tiro, trobantse al matí les balas encastadas als balcons de certas y determinades cases. Vaja, res: qu' es un gust viure en lo poble de Rupiá.

La escena á Manresa y en la iglesia de la Casa de Caritat. S' acaba de celebrar lo mes de Maria: la multitud, composta principalmente de donas, es bastant numerosa, y la sortida de la iglesia s' fa una mica difícil. Tot de un plegar se presenta un reverendo enfumat y ab lo puny clos, y comensa á repartir una tanda d' empentes y de cops de puny, entre 'l mistic remat espiritual. Allá haurfan vist hics de Maria á tomballons, altres xisclant, altres corrent desaforades. Resultat: un escàndol de primera forsa. Y 'l reverendo alabants de aquesta hassanya, com si aquella manera de confirmar li hagués de valer á la curta ó á la llarga un nombrament de bisbe. Reverendos de aquest brahó deurián estacarlos ab una cadeneta com los mastines de guarda, porque no fessen mal á ningú. ¿No 's sembla?

HUELGA GEGANTESCA.

AN gegantesca, que 's traca nada més que dels gegants de la ciutat.

La cosa s' ha mantingut secreta, però escandal que hauria causat la facciosa actitud d' unes personalitats tan elevadas; pero no falta qui 'ns ha enterat del cas ab tots los seus pels y senyals, y airis l' aném a relatar als nostres lectors.

De poch se n' hi ha anat com aquest any no 'ns hem quedat sense veure ballar los gegants.

Segons sembla, las generosas ideas d' emancipació social han trobat eco y prossèlits en totas las regions.

Los gegants de Barcelona, informats, no se sap per què y a punt de comensar la feyna, van determinar aprofitar las circumstancies per millorar la seva situació.

No sapiguent á qui dirigir-se, cridan á un municipal que feya bacaynas á dos passos d'ells, y li diuhen lo que fa el cas.

—Senyor... —va dir lo gegant:—senyor d'allonsas... dis-pensi que no li digui 'l nom, perque no li sé.

—Rodríguez.

—Pues bê, senyor Rudrigas, gindrà la amabilitat d' es-col-tarnos un rato?

—Con mucho gust. Tratándose de chent tan elevada como ustedes... ¿qué se les ofrece?

—Qu'estém resolts á declararnos en huelga si no 'ns milloran las condicions —

Lo municipal se posa á riure

—No rigui, Rudrigas, no rigui, que això no es cosa de kroma. Los gegants tenen dret á la vida com vosté y com tothom, y ha arribat l' hora de emanciparnos.

—Pero bê, si todo eso son palabras de manifestos y pro-clamas! En la machor parte de los meetings dicen lo mateix... ¿qué sollicitan ustedes, en resum?

—Que s'acabi l' explotació del gegant pèl camàlich; que s'reconeguin los nostres drets y que s'acepli aquest reglament: Article 1.: Lo nostre jornal desde avuy serà doble. Article segon y últim: No estém obligats á ballar sino vuit horas diàries...

—Res més que eso?

—¿Qué se 'n burla, potser?

—Es clarol... ¡Venir con tals pretensions un animal de cuatro potas como usté!...

—Ey, això d' animal no ho aguantó!...

Bien: retiro lo de animal, pero lo de las cuatro potas no lo puede pas negar... —

Lo gegant respondrà ab magestuosa indignació, la gegantesa s'hi fica, tirant de bonas á primeras pèl cap del municipi, pal lo pom de fiors que porta á la ma, y lo que ha comensat en conversa degenera en disputa del pitjor genero.

Lo pobre Rodríguez, al veures desatacat, se treu precipitadament las ordenansas municipals y s'posa á regirar falls.

A verlo que me corresponerá hacer en este caso. Article... El carretero que faltare de palabra ó de obra... No, no es eso Article... Los guardias municipals podrán entrar en los teatros... Tamnoch... A ver aquí Article... Los municipals cuidaran de ha'er barrer las... Vaya: eso de que un chi, ant le faite al respecto á un guardia, no está previst en el reglamento. Hay que consultar al alcalde, y de paso dirli alguna cosa de lo que ese par de gats sollicitan.—

Quan l' arcalde va enterarse de la confabulació dels gegants, de moment va alarmarse: Una huelga en semblants circumstancies, dos días avants de Corpus? ¿quina fila farian las professóns sense gegants? No podia ser; s' havia de mirar de trampejar una mica la cosa, costés lo que costés. Després de Corpus ja se 'ls apretaria las clavillas ó se 'ls despatxaria, qu' era lo més breu.

Pero quan en Rodríguez va detallari las condicions que la elevada parella presentava, va respirar desseguida.

—Es dir que volen que se 'ls doblí 'l jornal? ¡Encare que 'l vulguin tripliçat, com diuhen en Don Pompeyo! Tan mateix no guanyan res... —

Respecte á lo de ballar únicament vuit horas, se 'ls ha fet entendre que ara las Corts están discutint una ley que reglamenta l' trall dels gegants y fixa la jornada en vuit horas, com sollicitanells.

Y vels'hi aquí què 'ls pobres gegants, á pesar de ser de Barcelona, han ballat lo mateix que si fossin de Pekín; es á dir, enganyats miserables com a uns xinos... —

A. MARCH.

EMPAPERAMENT NACIONAL.

CANSÓ QUE POT CANTARSE AB ACOMPANYAMENT DE BADALLS.

No 'ls creguéu á aquests que diuhen que 'l Tresor està escurat. No 'n feu cas d' aquests que 'ns pintan com un poble atroïnat. Tot això son veus volàtis que en lo seu despit etern s'entretenen á fer corre los contraris del govern. A pesar d' aquests infundis, podém dur ben alt lo front, perque poble com Espanya no n' hi ha un altre en tot lo mon. Lo del déficit es falsa, la gran deuta vè á ser res, aquí no tenim atrassos ni miseria ni escassés. Y 'l que vulga comprobarho tant en negre com en blanch, no ha de caminar pas gayre: que ho pregunti al nostre Banch.

Mientras hi haja qui fabriqui forsa resmas de paper, al govern, passi 'l que passi, may li faltará diner. Ab un motxo un xich artístich ben grabadet y ben fi y una prempsa de las bonas, ¿costa gayre d'imprimi? ¿No hi ha cinquenas, ni duros, ni pessetas ni ralets? Desseguit gent á la màquina y vinga imprimir bitlets. Lo bitlet, segons lo número, pot valer mils ó milions, y en un dia se 'n fabrican dotze ó tretze sarrións. Yés si es cómodo y si es fácil tenir tants diners de franch, gràcias als hermosos motxos d'imprimir bitlets de Banch!

Descuberta aquesta mina, lo Tresor de la nació serà un raig inagotable, una pura inundació.

No hi ha por, vinga 'l que vinga, que s' acabip los diners; bastarà d' als de la màquina: —¡Au, baylets! ¡tiréune més! —Que 'ls ingressos desminueixen, que la industria marxa mal, que s' augmenta 'l feix dels gastos... ¡pit y foral! tant se val! Los rendiments de la mina vessant per tots los indrets: ¡miréu si 'n rajan y rajan de cabassos de bitlets! —Que ho diguin que aquesta terra va endarrera com un cranc! —No vol dir res 'l abundancia que surt dels tallers del Banch?

Potser vindrán dias tristes, en que 'l país senti fret y un bitlet de cent pessetas valgui apenas un ralet. Potsé en alguna barraca, pagant una atrocitat, ensenyin una dobleta com una curiositat. Potser la Espanya agonitzzi, morint de fam si á mà ve sobre una márgega plena de mil milions. en papè... No us creguéu que aquest desastre signifiqui, en conclusió, la pérdua de la riquesa d' aquesta infelis nació. Serà sòls que 'l seu metàlich, moll de llàgrimas y sang, ha anat tot, per fi, á la bossa dels accionistas del Banch.

C. GUMÀ.

LOS DOS CAMPS.

o camp de la monarquia es molt reduxit y estret, y en consecuencia 'l poble hi té poch camp per corre, vivint-hi encongit y ab molta incompatibilitat.

Lo camp de la República es tan espayós, tan ample, que tothom hi cab; es inmèns, com ho es la idea del progrés, y per lo tant s' hi viu cómodament y ab llibertat.

Los agricultors del camp monàrquic son de si poch cultivadors; poch amants de innovacions, molt rutinaris, es à dir, conservadors fins al moll dels ossos de les costums vellus é insustancials. Per 'xó en aquest camp s' hi respiran ayres corromputs, y las plantas migradas y las malas herbas hi abunden, privant aquestas últimas la ufanía de las pocas de nova plantació y de bona casta que, d' uns quants anys ensa hi venen implantant ab paciencia y constància alguns agricultors del camp republicà que, ab ajuda y voluntat del consumidor poble desitjós de sabrosos fruits, s' han introduït en lo camp monàrquic.

Los agricultors del camp republicà son, en cambi, actius cultivadors de las modernas implantacions y enemichs odiosos de totes aquellas que tendeixen á ràncias corcadas é improductivas. Per 'xó en aquest camp, que s' hi respiran ayres purs, tot té vida, y 'ls seus arbres son frondosos y productius; això com las flors tenen molt exquisit aroma per que son arrencades de arrel las malas herbas y migradas plantas que voldrian conservar ó de nou implantar á viva forsa y contra la voluntat del poble desitjós de fruits profítos, los rancis agricultors del camp monàrquic, afanyosos de introduuirse, vulgus no vulgas, en lo camp republicà.

Lo camp monàrquic, qu' es cultivat per mans agenes, sempre està exposat á grans inclemències y á deplorables inciden's á causa de las malas condicions que reuneixen los seus cultivadors mercenaris.

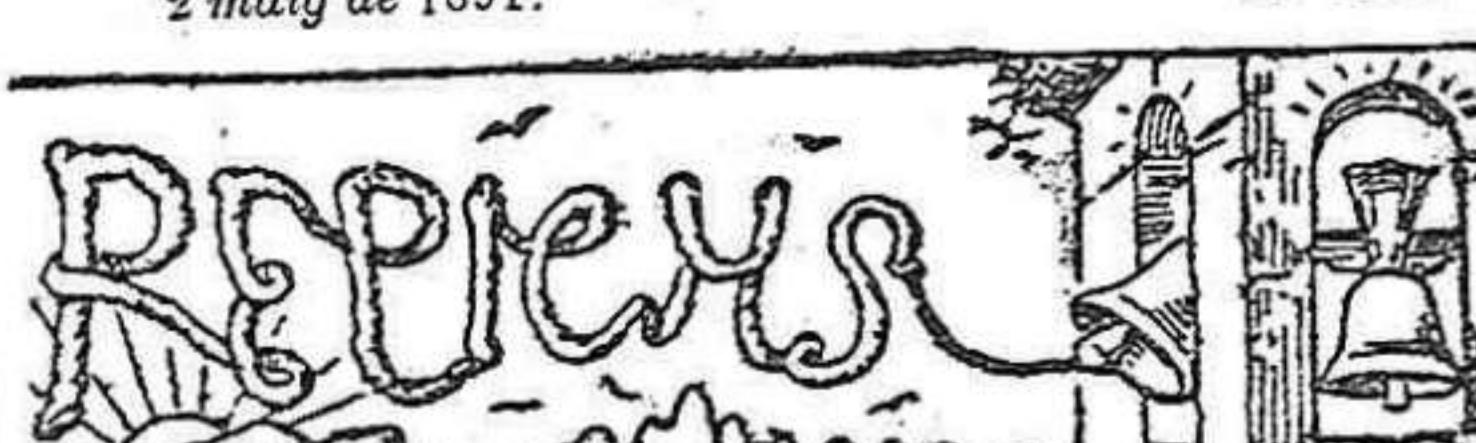
Lo camp de la república, cultivat per mans propias, està resguardat de tota classe de marfugias per la laboriositat dels seus propis cultivadors, que 'l miran com a són més estimat patrimoni.

L' ayqua que rega 'l camp de la monarquia es la sanch del poble y la suhor de són trall. Pero tanta com n' hi cau, lo vent l' aixuga: perque la seva distribució es descaiblada y per la mala conducció y per l' ignorancia dels seus cultivadors

L' única ayqua que rega 'l camp de la República es la suhor del trall y de la intel·ligència dels ciutadans laboriosos. Per vent qu' hi fassi no queda may en sech; sempre gasta bona sahó, per la distribució armoniosa y per la bona conducció y la intel·ligència dels notables cultivadors que té.

Com que 'l camp monàrquic es mal cuidat y herm, per més que 'l poble l' adobi y l' regui, sempre produuirà llenya seca.

Y en lo camp republicà, com que 's ben cultivat y usanós, per poch que 'l regui y 'l adobi sempre hi cuirà bons fruits. J CAP. 2 maig de 1891.

'ha disolt la Lliga agraria.

La Lliga agraria, durant lo govern dels liberals, va servir admirablement per sostén una agitació continua contra la situació.

Avuy gobernan los conservadors y la tal Lliga ja ha perdut son principal objecte.

Per això 's disolt...

Y sense lliga-cama, los conservadors portan la mitja al garró.

Al hipódromo l' altre dia, quan ja havia comensat una de las carreras, anà un francés al despaig de las postas, y li donaren lo número 22. Terminada la carrera 's dirigió á cobrar, y 's trobà ab què hi havia 34 postas apuntades.

—Cóm ab tant curt espay s' han apuntat 12 postas? —preguntava 'l francés, no donantse compte de que 's trobava en un pais, ahont de las eleccions en avall tot se fa de la mateixa manera.

Un aficionat li va respondre:

—Prengui paciencia y torni en las carreras próximas si vol veure una cosa original y sumamente tipica.

—Una cosa?

—Si, senyor: finch entés qu' en lo successiu ja no correrán caballs de pura sanch: los únichs que correrán serán los caballs de las trampas

Llegeixo:

«De Sagasta s' ha dit que quan puja al poder se retira á la vida privada, perque no fa res y passa 'l temps rascantse la barba.»

Està bê que 's rasqui la barba quan ocupa 'l poder; pero ab una condició: que al trobarse en la oposició emplehi las unglas de una altre manera.

¿Saben com?

Esgarrapant á n' en Cánovas.

Los sarauhistas segueixen impertérrits. Lo mateix que van fer dos anys enrera quan lo partit possibilista 'ls negava la facultat de anar á ocupar uns càrrecs que no havian sabut guanyar ab medis dignes, ho repeteixen avuy ab la coalició republicana.

Aquesta també tracta de impedirlos que s' aprofitin del fruyt podrit de la seva complacencia ab los conservadors. Y ells, sortint sempre ab excusas de mals pagadors, y disposats á passar per tot, per tot enterament, menos per deixar de arrimarse á l' olla municipal.

Nada: han agatat lo conill, y ni à cops de culata l' amollan. Han jurat no deixarne ni la pell.

Sembra que 'l partit federal intenta desentendres d' ells de una manera ruidosa: convocant un meeting y cantantlos las veritats, sense misericordia.

Esperém que 's realisi un' acte aixís, per decoro de la coalició.

Recordi 'l Sr. Vallés y Ribot lo que deya en lo meeting del teatro Gayarre.

«No sé qui son los candidats; los crech bons y demà aniré á votarlos, sense mirar més que l' epígrafe, perque no aném á votar homes, sino ideas.»

Es veritat: no van anar á votar homes: van anar á votar sarauhistas, lo qual es totalment distint.

Pero ¿y las ideas? Las simbolisa per ventura la familia Valls?

Afeagi 'l Sr. Vallés, sense fixar-se prou bê en lo terreno que trepitjava:

«Si contra aquesta coalició, qu' es la salvació republicana, aparegués un' altra candidatura ab lemas y noms que no fossen los del comité executiu, retxasseula y considerela com un amanyo torjat en l' antre de la Rambla de Santa Mònica.»

Y realment, en l' antre de la Rambla de Santa Mònica va torjarse 'l triunfo dels sarauhistas, alcansat baix la condició de que quedaria arruinada la coalició republicana.

Vegi ara 'l Sr. Vallés y Ribot, davant de una burla tan indigna, si 'ls gossos que s' han menjat conills y llebras poden refugiarse á la Casa gran, sense portar, quan menos, clavada al clatell, la perdidonada del partit federal.

De un periódich satírich francés:

—Papá: ¿qu' es una societat anònima?

Resposta del papá del noi curiós:

—No sé, fill... Una societat anònima deu ser una societat que 's constitueix al objecte d' escriure cartas sense firma.

Un amich meu definia las societats anònimes de la següent manera:

«Una societat en la qual un no sab may qui se li ha quedat los quartos.»

A Paris se celebrava diumenge una corrida de toros, per supuesto, embolats, com s' acostuma en aquella ciutat tan enemiga del derramament de sanch.

A lo millor al toro va caureli una de las bolas, y al véureli la punta de la banya, afilada com un punyal, que volen sentir de xiscles y crits de horror? Ne volen veure de senyoras desmayadas?

¡Pobres francesos! ¡Y quina llàstima 'm fan!...

Aquí veyém sense inmutarnos, y trobantli, pèl contrari, molt gust, las corridas de toros de puntas... Y veyém encare una cosa pitjor.

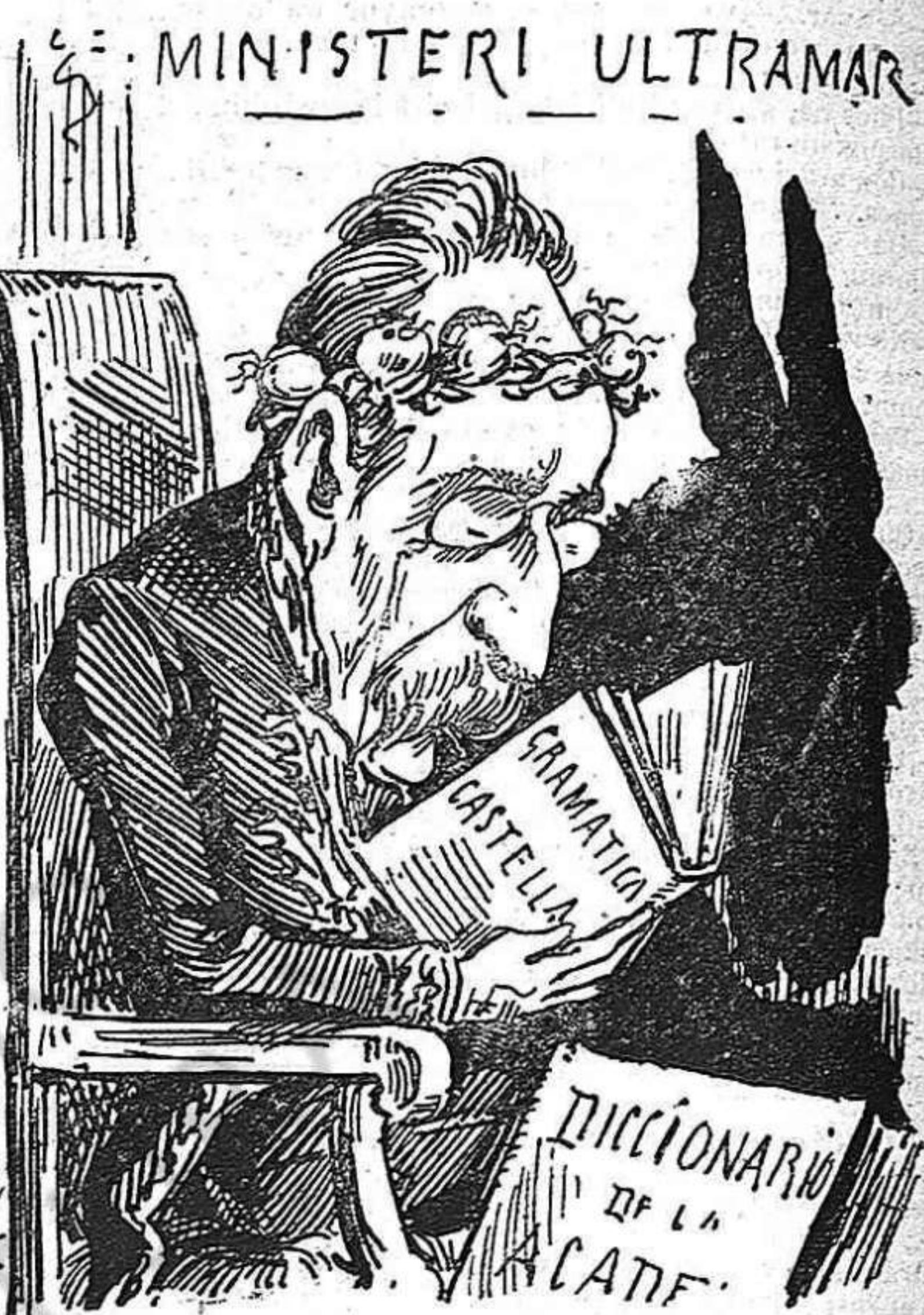
Veyém á n' en Cánovas y á n' en Cos Gayon tractant ab lo Banch d' Espanya la manera de que dintre de poch temps no corri pèl nostre país ni una trista moneda de cinc céntims.

TRACTATS DE COMERS AB ALEMANIA Y 'LS ESTATS UNITS.

LO GRAN ACADÉMICH Y APOTECARI FABIÉ

Lo grran home es tan petit
y es à més tan curt de vista,

D. Anton va definirlo bè:
—Quién es Fabié? Un tonto adulterado por el estudio.

Y ab tot y ser això més punxagut que las banyas més agudas, ningú xiscla, ningú 's desmaya, ningú sent lo més mínim cubriment de cor.

Miréu, francesos, si 'n som aquí á Espanya de valents!

Ja tenim nombrat gobernador nou. Se diu Vivanco y pertany á una familia molt vividora de Pons Pilats, los quals se reparteixen lo govern de diverses províncies espanyolas.

No falta sino que vinga un Vivanco de gobernador y un altre Vivanco de secretari.

Ningú més content qu' en Planas y Casals, que aixís tindrà un parell de mitjas de la mateixa fàbrica pera tapar-se les pantorrillas.

En González Solessio, á pesar de haver sigut elegit diputat per Arxidona, no pendrà assiento en lo Congrés.

A mí no me la pintan.

Apostaria qualsevol cosa que si 'l Sr. González Solessio s' absté d' exercir de diputat, haurà sigut à conseqüència de una entrevista ab D. Antón.

Ja veurás, tocayo: ara com ara, aquí al Congrés no s' ha de donar cap garrotada á ningú. En cas de que se 't necessiti, ja se 't avisará.

Una anècdota històrica, que sobre l' eminent poeta Florentino Sanz, va retreure en Castro y Serrano en l' última sessió celebrada per l' Academia espanyola de la llengua:

Lo poeta Miguel Agustín Príncipe havia fet y consultava ab Florentino Sanz, uns versos dedicats al naixement de la actual infanta Isabel y suposava que la reyna Cristina s' encaminava emocionada y vacilant al llit ahont la reyna D.ª Isabel II acabava de sortir de cuy-dado, sense saber qué fer.

La estrofa deya:

«La ilustre madre de la reina inquieta
duda cuál de los dos placer elije;
si el indecible de abrazar la hija,
ó el inefable de estrechar la nieta.»

Florentino Sanz, interrompint la lectura va afegir, sempre en vers y ab una gran naturalitat:

«Y por no armar un cisco,
fue y abrazó al infant D. Francisco.»

Lo poeta cortesá, sorprès per aquell cop de pistola, no va tardar un moment en ficarse l' oda á la butxaca.

Es precis estampar en lletres d' or y formar un collar ab la següent frase pronunciada per l' heroe de Calaf. Lo collar podrà ostentarlo per tot dia l' autor de la frase:

«Jo soch l' espanyol que ha prestat més eminents serveys al seu país.»

Ja cal que al duch de Sagunto
quan li fabriquin l' escut
li pintin ab lletras grossas
aquest lema: «Alabat, ruch!»

Y bè, Sr. Bosch y Labrus, ¿de hont es diputat vosté?
¿Es diputat de Girona? ¿Es diputat de Tarrasa?

Ja sab que de tots dos puestos á la vegada no pot ser-ho: per lo tant, es menester que 's decideixi. ¿Se decideix per Tarrasa? ¿Se decideix per Girona?

Ja 'm sembla que 'l sento: —Home, per Déu, no m' aturrulli, que ja tinc un plan. —Sab lo que penso? M' ho faré á la sort. Que la sort decideixi si haig de ser diputat per Girona ó diputat per Tarrasa. —Qué tal? —Qué li sembla? —Veritat qu' es una gran idea?

—Magnifica... y sobre tot apropiada. Los electors que van traballar per la sèva candidatura eran dignes de que se 'ls rifessin.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—A-be-lla-na.
2. ANAGRAMA.—Parells-Respall.
3. TRENCÀ-CLOSÇAS.—Pavo real.
4. GEROGLÍFICH.—Persia per persas; Perú per peruans.

Han endavinat las 4 solucions, los ciutadans P. March, Anton Panxolis y Un de la Saragata; n' han endavinadas 3, T. Animeta freda y P. Xarau; 2, R. T. y T. y Santiaquet Soler, y 1 no més. Un ex-federal, P. M. T. y Borrimba.

XARADA.

- Ets molt primera, Cercós!
—Ets molt hu-quarta, Pepet!

Tè, aquí tens un tersa-dos
de ca la Total del clos
que 'm costa mitja pesseta.

T. F.

ANAGRAMA.

Tot no res tot en Manel
farts de llenya del seu pare;
la sort que la sèva mare
després li dóna pa ab mel.

XANIGOTS.

TRENCA-CLOSÇAS.

LA TAL TE CASCOS DE TELA.

Formar ab aquestas lletres lo títul de una comèdia catalana.

UN ADILLEG.

TERS DE SÍLABAS.

... ...
... ...
... ...

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de un ball.—Segona: nom de un general difunt.—Tercera: nom de un polític viu.

ARTUR DEL TORRENT.

GEROGLÍFICH.

A	N	A
R	X	D
G		A

ESPANTA-BÓLITS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans P. Vidal, J. Llopert, J. Blancas, P. Planas, J. F. Moreno, Maguerris, Joana M. Llorens, Un Lector, Enrich Pedralo, J. Aran-Gaya, J. Fontrodona y V., J. Xixa Quet y V. Sellarés: —Lo que ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Joanet de Berga, J. dels Castells, F. A. Misericorn, J. Li y B., A. Tilo, Pilar, Milord, R. T. y T., C. Sarracan: —Insertarem alguna cosa de lo que ns remeten.

Ciutada A. Salabert: Hi ha algún detallat; pero generalment manxa.—J. Orta: La primera pot aprofitarse; la segona no pot anar.—Amorosa: Es molt fluenta.—C. H. Chiquito: La publicarem.—Dolors Mont: La carta que contestavam a D. Mont, la setmana passada, no 's referia a vosté, y ab aquesta manifestació crech que quedará complacuda.—O. S.: (Palieja): No estimém convenient ocuparnos en.—J. Casadevall Mulleras: Los geroglífichs van bè.—X. A. Y.: Idem la poesia que vosté 'ns remet. La insertarem.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 21 - 23

DISSAPTE, DIA 6 DE JUNY

Sortirà número extraordinari de LA CAMPANA DE GRACIA

dedicat á tractar la funesta qüestió del BANCH D' ESPANYA
TEXT ESCULLIT — LÁMINAS DIBUIXADAS PER MOLINÉ, MESTRES Y LLOVERA

Preu 10 céntims de pesseta.